

Шлях-дорога в небокрай веде

Микола Руденко

Шлях-дорога в небокрай веде.
Обіч розступається стерня.
То не я — моя уява йде,
Наче босоноге старчення.

Люди добрі, орачі-дядьки!
Чи то ви зробили, чи не ви?
Всюди пшениці та буряки —
Ні волошки в полі, ні трави.

Тільки по канавах реп'яхи,
Тільки лопушиння по ярках.
Вже заорані й старі шляхи —
Мов розтято вени на висках.

А було колись, таки ж було —
Свідки хоч старі, проте живі:
Вийдеш по городах за село —
І потонеш в степовій траві.

Чи зумієш вивчити між трав
Кожну квітку, мудру й не скупу?
І ніхто їх зроду не орав —
Заповідні трави у степу...

Вируша уява в ніч лиху,
Двері у в'язниці відчиня;
Плаче на заоранім шляху,
Наче босоноге старчення.